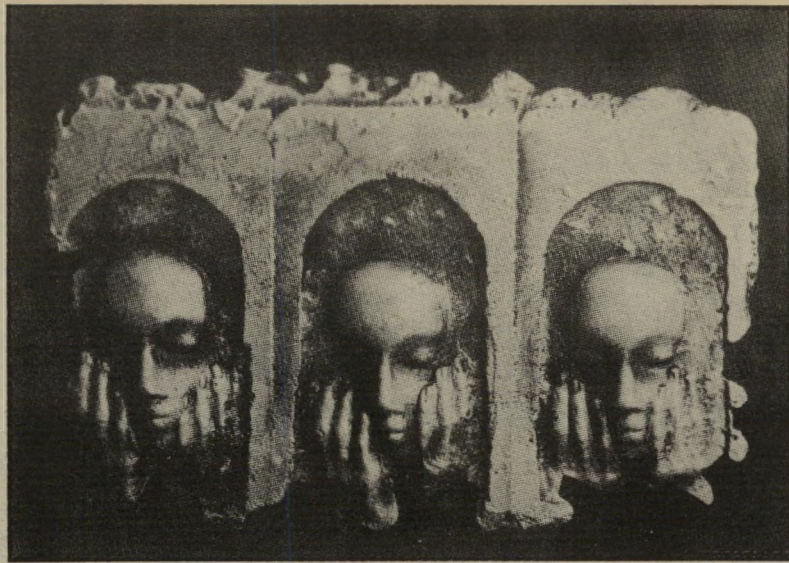

מסר רוחני מאוד

בהוצאת עקד יצא לאור ספר שחלקו שירים וחלקו צילומי-פסלים של הפסלת-משוררת מירה וייסלכבאום. הספר נח על השולחן וכל המישהפה דיפרפה בו ואני אהבתי את הפסלים וגם אמרתי את זה. אחר־כך לקח את הספר בני בכורי, בן התשע וחצי, הביט בצילומי-הפסלים, ותוך כדי דיפדוף הוא גם מצא רף המחובר לספר בעזרת מהדקי, הילד קרא את הכתוב, חשב רגע, חזר וקרא, ואז בלי בושא אמר מילה גסה מאוד. על הדף המודפס כתבה גברת מרים אור מאוניברסיטת תל-אביב קווים ליצירות הפיסול של מירה וייסלכבאום. אגא, קיראו קטע קצר מתוך העמוד הנ"ל בעיון:

...מעמד הנפש או הנשמה משתנה בפסלים בהתאם לדינאמיקה הנוצרת מתוך ההקשרים שבין צירופי האלמנטים הסובבים; היא נחה בחיק הממשות, או נאבקת באיטני הטבע המוחש והמורגש. ...היחס הכמותי בין ההומר לבין החלל בפסלים הינו בעל משמעות. משום שהשתנות

קול האמת המהדהד מאחורי יצירת הפיסול של מירה וייסלכבאום נשמע כא- קורד חזק של דיסונאנס, הזעק בשתיקתו הרועמת.

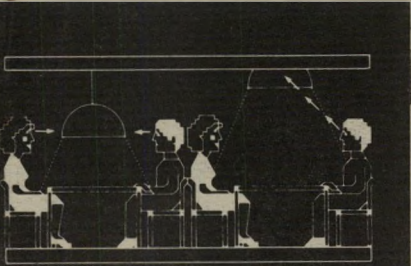
זהו, יש משהו מאוד מכונה בעובדה שרק לילדים יש אומץ לקום ולומר שהמלך הוא עירום, ואנחנו, הגדולים, בצביעותנו הנוראה, רק קוראים, לא מבינים מילה ומנרנדים בראש.

יחס זה גוררת שינוי באופיה של היצירה, ככל שגדל חלקו של העיבוד הרעיוני של החומר, נעשית פיסוליותה של היצירה מובהקת יותר ומוצהרת יותר. עוצמת המסר הרוחני לפיכך, היא תולדה של האירוע המתחולל באיזורי העימות בין הגושים. מערכת העימות של חללים-גופים הבעתיים נשארת לירית ונאמרת ברמיזה.

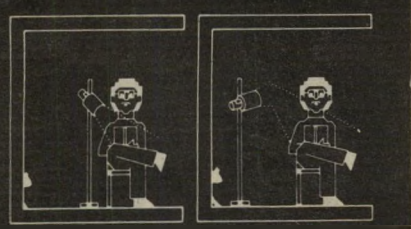
"פלייבוי" לאשה

מה שעושה לכל גבר ממוצע חוברת פלייבוי או פנטהאוז, עושה לכל אשה ממוצעת חוברת האוס אנד גרדן, או כל חוברת אחרת העוסקת בריהוט בתים וגינון.

כשהגברים יושבים וחולמים על נערת-השער, חולמות הנשים על הדירות הנפלאות המופיעות

מנורה כזו מקרינה אלומת אור (מעין חרוט של אור) כלפי מטה, ומשאירה בצל את השטח שמחוץ לחרוט הזה. את גובה האהיל יש לכוון כך שבתנאים רגילים לא יפגע האור בעיני היושבים מתחתיו.

המנוורת הניצבות, כמו אלה שבתמונה זו, או כאלה המצוידות בזרקור מפור-אור, הם הפתרון האידיאלי לשטח המיועד לקריאה ולשיחה. בעזרת הזרקורים הוערים ניתן לקבל כרוצונו אור ישיר או בלתי ישיר, או שניהם גם יחד.

בצילומים. אלא שכל החלומות האלה, כרוב המיקרים, נשארים בגדר חלום, כמציאות הי- שראלית של חרריקוביות עם תיקרות של 2.5 מטר וחרר-שרותים שנבנה על חשבון הפרודור.

ובכל זאת, במשך הזמן, גנבה כל אשה רעיון או שניים לדירתה הפרטית מכל חוברת כזאת שהיא החזיקה בידה במשך השנים. אני אישית תמיד מחפשת חוברות שתעסקנה בשיפוץ דירות קטנות וישנות, אבל עליהן, כנראה, שום אדריכל רציני לא יזכור את זמנו.

הוצאת-הספרים כינרת הוציאה לאור בעברית את ספר הבית שנכתב עליידי האיטלקי פלאביו קונטי. הספר נמכר עד היום בכי-50 מדינות וכישראל הוא זכה לתרגום וגם להתאמה עליידי אדריכלית ישראלית.

הספר אמור לתת אי-סוף רעיונות לשינוי הבית או לבניית בית חדש, עזרה בעבודות כשיטת עשה-זאת-בעצמך, וקורס מורוז בחוקי אדריכלות. קצת התאכזבתי כאשר בצילומים היפים שוב הופיעו דירות מאוד מרווחות על שתי קומות, שאומנם יש, כמוכן, בארץ, אבל הן כפי- רוש לא הסטנדרט. לעומת זאת דווקא הטקסט הוא מעניין ביותר ואם לא יעזור לקורא לתכנן את ביתו בעצמו, הרי שיתן לו כלים לדעת בדיוק מה הוא רוצה, איפה ולמה, כאשר הוא הולך לפגישה עם האדריכל.

בשני הכרכים יש הסברים על סוגי הרצפות הנמכרים בארץ, יתרונותיו וחסרונותיו של כל סוג, סוגי החלונות ולאיוה דירה הם מתאימים, כיצד לתכנן את התאורה בכל חדר, כיצד לנצל פינות, כיצד לנצל את החלל שמתחת למדרגות, איפה לאחסן רברים שאין מקום עבורם, איך לתלות וילונות וכולי וכולי.

13.200 שקל לכל אחד משני הכרכים של ספר הבית — זה נראה לי מחיר סביר למישהו שעומד לפני שיפוץ ביתו או ריהוטו מחדש. גם מתנה יפה, כמוכן, לכל אשה.

בקשיש מסיבת מס' 42

כבייתה של גברת פאריסית הדורה וכנראה גם לא עניה במיוחד. בחדר כבר ישבו כ-10 נשים אלגנטיות, כשכל אחת מהן מיוזורה קטנה מעור-נחש או קרוקודיל.

התיקרות הוגשה, גבינות, פירות ויין, כמוכן, דיברו קצת על ענייני-דינאמיקה ואז כולן ניגשו לעבורה. כל גברת פתחה את המזוודה שלה ושלפה מתוכה כמה וכמה פריטי לבוש (מס' 42). הסחורה מוששה ביד, נמדדה והחליפה ידיים. תמורת שימלה ניתנה שימלה, או חולצה וחגורה, תמורת חולצה הועברה חולצה אחרת או שני צעיפי-משי, או כובע מעניין, תמורת שימלת-ערב הועברה שימלת יום-יום בתוספת חולצה או מיכנסיים וכך הלאה וכך הלאה. מי שלקחה פריט מסויים ולא היה לה מה לתת תמורתו, שילמה בכסף. משהו כמו רבע מערכו כאלה מת.

עוד כוסית יין, עוד שיחה קצרה על מחירים בבת-האופנה הידועים של פאריס, וכל גברת לקחה את המזוודה שלה והלכה הביתה. חברתי ביררה ומצאה שמסיבות כאלה מת- קיימות בפאריס דווקא ברובעים העשירים, ויש כמוכן מסיבות מס' 40 ומסיבות מס' 38, וכל אחת מהן נערכת שלוש פעמים בשנה, לשיבועות-דצון כל הנוצרות ברבר. ואם לנשים הפאריסיות מותר — מותר גם לנו!

עוד לפני שפרצו הגזרות הכלכליות מס' 132 בשבוע שעבר, נסעה חברתי לפאריס וייבאה משם רעיון כלכלי נפלא. אחת הנשים הפא- ריסיות הזמינה את חברתי להצטרף אליה למ- סיבת מס' 42. החברה לא העזה לשאול מה פירוש מסיבת מס' 42, כדי לא להראות בורות. כשעה היעודה הז נפגשו והלכו ביחד למקום האירוע

זה סתם ככה, לא שייך לשום דבר, אבל אולי יעזור למישהי שבמיקרה נקרעה לה השרשרת וכל החרויים התפורו על הריצפה. להשחיל מחדש על חוט פלסטי קשיח זו לא בעיה, אבל מי שמתעקשת להשחיל את החרוים על חוט כותנה רגיל מתקשה לעשות זאת, אלא אם כן היא תטבול את קצה החוט בתוך בקבוק של לפה

מוקדש ליצחק *

לא איכפת לי בכלל מה אומרים בבת-יאונגרין בירושלים ומה אומרים בחצרו של הרבי מ- סאטמר. אני מודיעה לכם כאן, באחריות, שימות- המשיח הגיעו.

קיבלתי מאמא שלי מתכוון לעוגה שלא כולל 18 חלבונים, 16 חלבונים, 7 חבילות חמאה וחצי קילו אגוזים, ומעל לכל, גם לא ארבע שעות עבודה.

זה פשוט ככה: שמים בסיר טפלון די גדול כף אחת של סוכר, 2 כפות אבקת נסיקה, 2 כפות רבש. הצי חבילה מרגרינה וחבילה של 100 גרם חלבה (לא מצופה). בעזרת כף-עץ בוחשים את הכל עד שזה הופך לרוטב סמיך. מכבים את האש, מוסיפים לרוטב 4 כוסות פיצוצי-אורז ומערבבים טוב עם כף-העץ עד שכל הרוטב נספג בפיצוצים. עכשיו משמי- נים תבנית-אפיה שטוחה (קוטר 26) ושופכים עליה את העיסה. משטחים בעזרת מרית לגובה שווה ומייד חותכים בעזרת סכין לחתיכות בגודל הרצוי. מהכים שהעוגה תתקרר ותיקשר ואוכלים בכף.

תדעי לה, אמא, שהרבה זמן לא הייתי כליכך גאה בכך.

* בדיחה פרטית.

לצפורניים, תשלוף אותו משם ותחכה דקה עד שהוא יתקשה. אחרי זה ההשחלה היא צחוקי-ילדים. יופי? רוצים עוד אחד? בבקשה. עכשיו, כשעונת המיקלחת הדרושעתיות התחילה, יש תמיד בעיה של אריחים רטובים ומלוכלכים בסבון בקיץ המיקלחת. כל מה שצריך זה להחזיק במיקלחת ספוג זקן, וברגע שהיר האחת סוגרת את הברז, עושה היר השניה ויש אחד ענקי וכל הקיר נקי. זה נשמע כלום, אבל אתם עוד תודו לי. ואולי לא.

מספיק ודני!

לא הייתי מעלה על דעתי איוו היענות אדירה תהיה למודעת השידוכים לחתולה שלי, שפור- סמה בגליון האחרון של העולם הזה.

40*30 משפחות בעלות חתולים זכרים התקשרו מכל חלקי הארץ, וחלקן אפילו ביקש פרוטקציה, כדי להיות במקום טוב בתור. גברת אחת התקשרה אליי הביתה, סיפרה שיש לה חתול שחור ולא גזעי ולכן מעולם לא הצליחה למצוא לו כלה מבית טוב, ולכן היא מצלצלת אליי, כי ברור לה שאשה העוברת בהעולם הזה איננה יכולה להיות גזענית. בקשר לחתולים אני דווקא יכולה, תתפלאו.

אני מודה לכל הפונים ומבקשת להפסיק לטלפן מאחר ורשימת החתנים מלאה לגמרי. אגב, יש לי חברה רווקה, במצב טוב, שגם היא היתה שמחה לאיוו חתונה טובה. יש הצעות?

התנצלות

המישהפה שלי הכריחה אותי להתנצל מעל דפי העיתון על כל הדברים האיומים שאמרתי וכתבתי על המחשב האישי שנכנס אלינו הביתה לפני חודשיים. זה נכון שגם היום אני שונאת את המכשיר המגעיל שמנפח לי את רגשיה-נהייתות לממדי-ענק, אבל לעומת זאת, אין לי ברירה אלא להודות שליילדים זה, כנראה, עושה בברים טובים. הרבה פחות פעמים ביום אני שומעת את המישפט "משעמם לי, אין לי מה לעשות", והרבה יותר פעמים כיום יש שקט בבית. הילד הגדול מרפס על המרפסת של המחשב (באנגלית) הרבה יותר מהר מאשר אני מרפסה על מונת-הכתיבה שלי (בעברית). הוא משחק מישחקים שמפתחים את הקואורדינציה, מתכנת תוכניות מעניינות לפי הוראות בספר, הכתובות בכתב-חרטומים לטיני, משתפר מאוד במשחק שח ולומד חשבון. הילד הקטן, בינתיים, רק הורג אנשייקארטה, כדי להגיע לאיוה נסיכה מיסכנה הגרה בארמון, אבל גם הוא מבין במכונה הרבה יותר טוב ממני. כל היום הם צועקים לי "תורי! תורי!" או אני מודה לכולם. תודה רבה.